

Sygn. akt II UO 17/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku J. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o emeryturę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 7 lutego 2018 r.,
na skutek zażaleń wnioskodawcy na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 22 listopada 2017 r., sygn. akt II UO (...),

- 1. odrzuca zażalenia,**
- 2. oddala wniosek pełnomocnika wnioskodawcy adwokat A. P. o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z 22 listopada 2017 r., odrzucił zażalenia wnioskodawcy J. P. na postanowienie Sądu Najwyższego z 7 września 2017 r., II UK 524/16, jako niedopuszczalne. Postanowienie to zostało uzupełnione postanowieniem Sądu Najwyższego z 4 stycznia 2018 r. przez oddalenie wniosku pełnomocnika wnioskodawcy adwokat A. P. o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

Postanowieniem z 7 września 2017 r., II UK 524/16, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 3 listopada 2015 r., III AUa (...), w sprawie przeciwko

Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O. o emeryturę i oddalił wniosek pełnomocnika skarżącego o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

Wnioskodawca wniósł zażalenia z 13 i z 15 listopada 2017 r. na postanowienie Sądu Najwyższego z 7 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z 22 listopada 2017 r., odrzucającym zażalenia, stwierdził, że są niedopuszczalne i dlatego zostały odrzucone na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. Wniesienie oczywiście nieuzasadnionego zażalenia nie uzasadniało przyznania pełnomocnikowi wnioskodawcy nieopłaconych kosztów pomocy prawnej w postępowaniu zażaleniowym.

W zażaleniach z 14 i z 15 grudnia 2017 r. wnioskodawca zarzucił, że jeżeli Sąd działa jako sąd pierwszej instancji w zakresie kosztów, tj. orzeka o nich pierwszy raz, to na to orzeczenie przysługuje zażalenie. „Stanowisko SN jest zuchwałe uzurpujące w ograniczonym składzie prawo do ferowania poglądów zastrzeżonych dla innych. Nie liczy się ze stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego i jego mocą oraz mocą prawa jawnie nie rozprawia w sposób należyty z zarzutami i wnioskami skarżącego (...)”. Brak jest jakichkolwiek przesłanek by w sprawach w których adwokat wykonuje obowiązek z urzędu nie przyznać z mocy ustawy wynagrodzenia. Jest ono całkowicie niezależne od powodzenia takich instytucji jak skarga kasacyjna.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Niedopuszczalne jest zażalenie na postanowienie Sądu Najwyższego odrzucające zażalenie na postanowienie Sądu Najwyższego odmawiające przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Orzeczenia Sądu Najwyższego nie są zaskarżalne.

Wynika to z ustawy z 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym i z ustawy z 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego. Odstępstwo od tej reguły stanowiłoby wyjątek, który musiałby mieć swą podstawę (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 lutego 2017 r., II PO 1/17 i powołane w nim orzecznictwo).

Zwrócił na to uwagę Sąd Najwyższy w postanowieniu z 22 listopada 2017 r., do którego skarżący kieruje obecne zażalenia. Wobec wniesienia oczywiście

niedopuszczalnego zażalenia Sąd Najwyższy oddalił wniosek pełnomocnika wnioskodawcy o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

Taka sama ocena odnosi się do kolejnych zażaleń z 14 i z 15 grudnia 2017 r., na postanowienie Sądu Najwyższego z 22 listopada 2017 r., które jako niedopuszczalne podlegają odrzuceniu (art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

Nie jest również dopuszczalna kontrola orzeczenia dotyczącego kosztów postępowania.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 13 października 2015 r., SK 63/12, orzekł, że art. 394¹ § 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego w zakresie, w jakim nie przewiduje możliwości zaskarżenia orzeczenia o kosztach postępowania wydanego po raz pierwszy przez Sąd Najwyższy, jest zgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 78 i art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 176 ust. 1 Konstytucji. W uzasadnieniu wyroku Trybunał wskazał na niezaskarżalność orzeczeń Sądu Najwyższego.

Z tych samych więc przyczyn - oczywiście niedopuszczalnego zażalenia - należało oddalić wniosek pełnomocnika wnioskodawcy o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

r.g.